

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, akvokátem, se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Královehradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. ledna 2015, č. j. 1973/DS/2015/GL, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. července 2015, č. j. 30 A 16/2015 – 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Trutnov, správního odboru – oddělení dopravně správních agend (dále jen „městský úřad“), ze dne 29. září 2014, č. j. 2014/3720/SPR/POZ/NA, byly zamítnuty jako nedůvodné žalobcovy námitky proti oznámení městského úřadu ze dne 25. dubna 2014 o tom, že žalobce ke dni 22. dubna 2014 dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, čímž podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pozbyl řidičské oprávnění, a proto byl v souladu s tímto ustanovením vyzván k odevzdání řidičského průkazu.

[2] V průběhu řízení o námitkách žalobce uplatnil u Policie České republiky podnět k přezkumnému řízení stran jednoho rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, jež bylo jedním z podkladů pro záznam bodů, a v souvislosti s tím navrhl přerušování řízení o námitkách. Městský

úřad návrhu vyhověl a řízení přerušil. Žalobce však se svým podnětem k přezkumnému řízení neuspěl, městský úřad proto v řízení o námitkách pokračoval a nakonec rozhodl tak, jak bylo uvedeno výše, tedy že se námitky žalobce zamítají.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, v němž napadené rozhodnutí označil za nepřesvědčivé a nepřezkoumatelné. Namítal, že městský úřad nedostatečně zjistil skutkový stav věci a rozhodnutí vydal na základě nezpůsobilých podkladů. Krajský úřad Královohradeckého kraje (tj. „žalovaný“) však jeho odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Krajský úřad dospěl (s odkazem na § 82 odst. 2 správního řádu) k závěru, že žalobcovy odvolací námitky byly nekonkrétní, ač byl městským úřadem na nedostatky odvolání upozorněn a vyzván k jeho doplnění. Ani v doplnění odvolání totiž žalobce nevylicil, jakých konkrétních nezákonností se měl správní orgán dopustit, nebylo zřejmé, co konkrétně žalobce správnímu orgánu vytýkal, neboť podal pouze obecné odkazy na určitá ustanovení zákona a svůj výklad toho, co z nich vyplývá. Žalovaný napadené rozhodnutí městského úřadu v rozsahu obecných odvolacích námitek přezkoumal a dospěl – s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 76/2013 - 21 ze dne 30. července 2013, č. j. 9 As 96/2008 - 44 ze dne 6. srpna 2009 a č. j. 4 As 8/2013 - 27 ze dne 16. května 2013 – k závěru, že městský úřad vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, umožňujícího náležitě prokázat skutečnosti případu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že měl způsobilé podklady pro záznamy bodů v registru řidičů.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Rozhodnutí žalovaného označil za nesrozumitelné a nedostatečně odůvodněné. Vytýkal žalovanému porušení práva na spravedlivý proces nevyzváním k řádnému doplnění odvolání, nevypořádání se s předloženými důkazy a zejména paušálně napadal podklady, ze kterých správní orgány vycházely, jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče a neschopné dostatečně prokázat spáchání žalobcových přestupků.

[5] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 30. července 2015, č. j. 30 A 16/2015 – 60 zamítl. Konstatoval, že žalobcovy žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného zůstaly opět jen ve velmi obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti a důvody, v nichž spatřoval porušení zákona. Krajský soud označil žalobu, její odůvodnění a argumentaci za „formulářové“ a „typizované“ ve vztahu k témuž právnímu zástupci, jenž v řízení zastupuje v obdobných věcech více žalobců; jednalo o kompilaci obecných námitek a teoretických úvah o tom, jak mělo být v řízení postupováno a jaké náležitosti musí splňovat pokutové bloky, aby mohly být způsobilým podkladem pro záznam do registru řidičů. Jednotlivé pokutové bloky a rozhodnutí o přestupcích, jež sloužily jako podklady pro záznam bodů, krajský soud povšechně přezkoumal a konstatoval, že splňují zákonné náležitosti. Konstatoval také, že námitka porušení práva na spravedlivý proces nevyzváním k řádnému doplnění odvolání je zcela lichá, neboť z obsahu správního spisu naopak vyplývá, že žalobce k doplnění odvolání, resp. odstranění jeho vad správním orgánem vyzván byl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti však v podstatě jen rekapituloval obsah dosavadního řízení, toho, co v žalobě napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkal, a konečně co k věci uvedl krajský soud, aniž by přímo a konkrétně proti jednotlivým závěrům krajského soudu brojil. Stěžovatel tedy v kasační stížnosti zopakoval, že žalovaný vydal rozhodnutí nezákonné, neboť porušil právo na spravedlivý proces, a to tím, že se žalovaný nezabýval žalobcem předloženými důkazy a že při rozhodování orgány vycházely z nezpůsobilých podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Podle stěžovatele i přes respektování specifického charakteru blokového řízení nelze omluvit nedostatky rozhodnutí z pohledu zákonem kladených požadavků na takovéto rozhodnutí a je třeba vydat rozhodnutí, ze kterého je zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, osoba a jednání zakládající odpovědnost za přestupek, jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován. Stěžovatel podotýká, že se domáhal nikoli přezkumu skutku samotného, či jeho právní kvalifikace, ale posouzení toho, zda podkladem pro záznam bodů byla pravomocná rozhodnutí mající zákonné náležitosti, neboť je toho názoru, že chybějící náležitosti na pokutových blocích zakládají jejich nezpůsobilost jako podkladu pro záznam bodů. Stěžovatel dále znovu popíral správnost argumentu žalovaného, že svým podpisem v pokutovém bloku dal souhlas s daným druhem projednání a správností rozhodnutí, neboť dle jeho názoru není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po něm vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný a že se s jeho právními názory a zdůvodněním rozsudku v uvedené věci plně ztotožňuje a ve zbytku plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém se vypořádával se všemi stěžovatelskými námitkami tvořícími obsah i kasační stížnosti stěžovatele, neboť ve své kasační stížnosti neuvedl stěžovatel žádné nové skutečnosti. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného neobsahovalo žádné nové právní argumenty či skutečnosti a pouze odkazovalo na dřívější rozhodnutí ve věci, nebyl důvod, aby je Nejvyšší správní soud zasílal stěžovateli.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřipustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze shrnul dosavadní průběh řízení. Neuvedl žádné skutečnosti ani argumenty reagující na předchozí rozhodnutí správních orgánů a zejména krajského soudu, jehož rozsudek má Nejvyšší správní soud podrobit přezkumu. Tímto způsobem si ostatně počínal již od samého začátku řízení vedeného před správními orgány. Ač zastoupen advokátem, uplatňoval námitky výlučně v rovině obecné. Platí přitom, jak již správně uvedl krajský soud, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu, což platí nepochybně i ve vztahu ke kasační stížnosti a rozsudku Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje svůj rozsudek ze dne 23. června 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či rozsudek ze dne 24. srpna 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž mimo jiné uvádí, že „...*míra precizace žalobních bodů*

do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty...". Obdobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42: „Ve správním soudnictví se totiž široce uplatňuje dispozitivní zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině". Z toho důvodu Nejvyšší správní soud shledává, že k porušení práva na spravedlivý proces nedošlo, a správní orgány a konečně i krajský soud se s námitkami žalobce vypořádaly dostatečně a v plném rozsahu.

[12] Nejvyšší správní soud nemohl dát stěžovateli za pravdu, že by krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, a tím naplnil důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí krajského soudu je zcela v souladu s právní úpravou i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. s právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44 (citujícím rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 24. dubna 2009 č. j. 52 Ca 10/2009 - 78), podle něhož „správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobitelný podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu §123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobitelným podkladem a zda počet přiřazených bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohláší za nezákonné a zruší je.“

[13] K vadám řízení, spočívajících v podkladech pro rozhodnutí a záznam bodů řidiče, Nejvyšší správní soud připomíná, že je nutné zohledňovat již zmíněnou specifickou povahu blokového řízení, která zakládá nemožnost posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014 - 39 ze dne 28. srpna 2014 mimo jiné vyplývá, že „při zohlednění specifické povahy blokového řízení, je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobnosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění.“ K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013 - 27 ze dne 16. května 2013, v němž je mimo jiné uvedeno, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal nic nesprávného na právních závěrech krajského soudu, resp. žalovaného správního orgánu, jež na základě obecně formulovaných námitek povšechně přezkoumaly rozhodnutí o přestupcích, která sloužila jako podklad

pokračování

pro záznamy bodů v registru řidičů vztahujících se ke stěžovateli, a dospěly k závěru, že zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovateli se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladu pro záznam bodů do registru řidičů.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů uzavírá, že kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[26] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu ani nebyly přiznány.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu